

Lezsák Sándor

Az Esernyő titka

(Dramolett, 1978)

Hajnali álmomban
erős altatót kértem,
de nem adott,
mert a Varrónő,
aki összevarrta szép
álmainkat,
és éveken át rendszeresen
benézett az álmainkba,
és elmondta a jó híreket,
és vidám volt és nevetett
– MA NEM JÖTT EL.

Országos eső, mondta
a Fekete Néprádió,
és már fölkel a nap,
de a rádió ennél többet
nem beszélt,
csak sercegett,
nem mondott híreket,
csak zene szólt,
újra és újra Beethoven
Egmont-nyitánya.

Ez már nem is zene,
ez beszédes üzenet,
gondoltam és nem tudtam,
hogy miért vagyok
már megint sötétben,
fekete felhőben.

- Mennünk kell, mondtad,
- ne várákózzunk itt,
a Kertünkben,
az ébrenlét határán
az Öreg Diófa közelében,
- még a végén tilosba tévedünk.

Elindultunk.
Mentünk, mendegéltünk
a Varrónőhöz.
Az esernyő a vonaton maradt.
- Mert mindent elhagysz - mondtad.
(Pedig a vonaton mellette volt,
de nem szóltam.)

A lakcímet kétszer is
ellenőriztük.
A főváros külső
kerületében, annak is
egy szélső bérházában álltunk
a második emeleten,
a gangon.

„A csengő nem működik!”
- olvastuk a feliratot.
Bekopogtunk. Többször is.
Előbb gyöngéden,
utána erősebben.
Hosszú idő után
nyílt a kicsi ablak óvatosan.

- Kit tetszik keresni? -
kérdezte egy kisírt szemű
vékony Néni.
Keze, mint a hártypapír
simult az üveglak szélén.
Megmondtuk.
- NEM LAKIK ITT,
EZZEL CSAP BE MINDENKIT!

(Gyűszűs ujjával
kocogtatta az üveget.
Vagy a keze remegett?)

Dohány áztatta
rekedt hangon megismételte:
– A Varrónő nem lakik itt!
Ezzel csap be mindenkit.
Menjenek innen!

(– Jajistenem, súgtad ekkor,
és tágranyílt szemmel
nézted a Néni arcát.
Én is észrevettem,
hogy az álarca félrecsúszott,
és mögötte ott volt
jó ismerősünk,
a Varrónő kedves arca.)

– EGY KIS KÖDÖT KÉREK!
bömbölt ekkor egy
közeli Hangosbeszélő.
– Lehet pirosat, lehet kéket,
még többet! Még többet!

Már a gangon is
térdig ért a ködgomolyag,
amikor a Zöldkeretes ajtó
halk zümmögéssel kitarult.
A Néni hátrált,
mi pedig a szellőző
léghuzatban zavartan
mentünk befelé.
Elóttünk a ködpárnák
vastagodtak,
hátunk mögött az ajtó
nagy robajjal becsapódott.

Meg se rezzentünk,
csak mentünk, mendegéltünk.
A Néni hátrált,
Te pedig engem néztél:
– Ugye nem félünk?
– Ugye nem, mondtam
zavartan, és a Kertünkre, meg
az Öreg Diófára gondoltam,

és addig mentünk,
mendegéltünk,
míg egy hosszú terem
ajtó nélküli, boltíves
bejáratához nem értünk,
A reflektoros fényességben,
a ködpárnás hosszú teremben
HASONMÁS VARRÓNŐK álltak sorban,
kisírt szemekkel váraoztak.

A bennünket fogadó Néni
az álarcot levette,
a helyét megkereste
és mosolyogva beállt a sorba.

Ekkor megszólalt
a Hangosbeszélő.

(Itt megállok, nem folytatom.
- Ugye neked is
ismerős ez a hang?
- Csak nem?
- De az. Inkább folytatom):

Ekkor megszólalt
a Hangosbeszélő:

- ENNYI. A JELENÉSNEK VÉGE.
Több hírünk nincsen.
Kapcsoljanak be
egy félerős tapsot,
sípjelre pedig
a gyöngyöző nevetést.
Bugyborékoljon!
BUGY-BO-RÉ-KOL-JON!

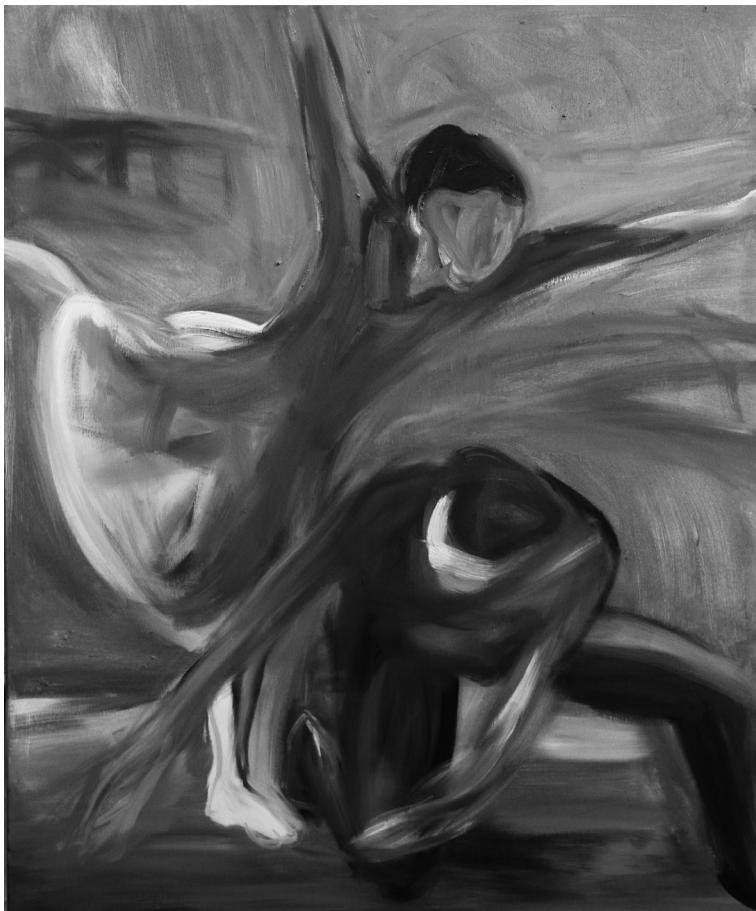
(Mi nem fogunk
EZEKENEK bugyborékolni,
gondoltam, és Te is
ezt mondtad a szemeddel.)

- MAGUK OTT!

- Mi? Néztünk erősen
a kékben, pirosban
növekedő ködpaplanra.

- IGEN, MAGUK!
MOST MÁR MEHETNEK
HAZAFELÉ.

Útközben, földszint 3,
ESERNYŐJÜKET
a Házmesternél átvehetik!

Kovács Nikolett: Táncosok (olaj, vászon, 120x100 cm, 2019)